

D ů v o d y:

Stěžovatel vytýká napadenému usnesení, že nedbá poslední vůle zůstavitelky, která prý nařídila, by stěžovatel vedl správu jmění, které po ní zbude, a že nesprávně vykládá ustanovení § 810 obč. zák. Leč nelze s ním souhlasiti. Podle dodatku k poslední vůli ze dne 21. dubna 1926 (předpokládajíc ovšem jeho platnost) změnila zůstavitelka poslední vůli ze dne 26. května 1924, kterou ustanovila, by se jmění po bratru jí připadnuvší dostalo Slavistice, v tom směru, »že ze jmění toho, pokud zbude, má býti zřízena studentská nadace nesoucí jméno JUC. Otakara H-a a její k podpoře slovanských studentů, statek že nesmí býti prodán, musí zůstatí nadací a vykonatelem této poslední vůle že se ustanovuje stěžovatel«. Z ustanovení toho, k němuž jedině jest přihlížeti při zkoumání otázky, jaká byla vůle zůstavitelky, nelze seznati, že zůstavitelka zamýšlela svěřiti stěžovateli kromě úřadu vykonatele poslední vůle i správu pozůstalosti. Jaká práva přísluší stěžovateli jako vykonateli poslední vůle, vystihl správně rekursní soud, a stačí stěžovatele odkázat po té stránce na případné důvody napadeného usnesení. Že rekursní soud nesprávně vyložil ustanovení § 810 obč. zák., pokud jde o dědice Dr. Rudolfa C., nelze říci. Stěžovatel přehlíží ve svých vývodech, jimiž se pokouší názor rekursního soudu vyvrátiti, že nesejde podle § 810 obč. zák. na tom, zda bylo vůlí zůstavitelky, by tento dědic z pozůstalosti nic neobdržel, nýbrž že jest rozhodující, zda dědic — přihlášivší se ze zákona k pozůstalosti tedy nikoli z poslední vůle — své dědické právo — rozumí se ze zákona — dostatečně vykázal. Že tomu tak jest, odůvodnil rovněž případně rekursní soud.

Čís. 8713.

Neplatil-li obchodník v čase svého úmrtí (prohlášení za mrtva) výdělkovou daň, podmiňující protokolaci, nemohou jeho právní nástupci vésti jeho dosavadní firmu.

(Rozh. ze dne 15. února 1929, R I 1017/28.)

Rejstříkový soud zamítl návrh Bruna S-a a Adolfa S-a, by byla zapsána veřejná obchodní společnost Jan S., a přikázal navrhovatelům, by opověděli svůj podnik do 4 neděl k zápisu pod firmou vyhovující čl. 17 obch. zák. D ů v o d y: Z potvrzení obecního úřadu v G. ze dne 31. května 1928 sice plyne, že Jan S. provozoval v G. pod svým jménem výrobu záclon a krajek a obchodoval s těmito výrobky. Jde však dále z potvrzení na jevo, že tento obchod byl, když majitel ve světové válce v únoru 1915 narukoval a od té doby jest nezvěstným, nejdříve jeho manželkou Emmou S-ovou dále provozován, že od 1. července 1921 provozovala tento obchod se svým synem Adolfem S-em a že od října 1923 tento vedl podnik se svým bratrem Brunem S-em.

Z úředního vysvědčení berní správy ze dne 31. května 1928 plyne, že Jan S. platil v roce 1913 výdělkovou daň jen 19 K, že i za léta 1920 a 1921 bylo zapraveno jen 24 Kč výdělkové daně a že teprve od roku 1922 bylo předepsáno 200 Kč a za rok 1924 280 Kč výdělkové daně. Tato sazba platí podle platebního rozkazu čis. 224 také na léta 1925/1926. Protože tudíž v době, kdy byl podnik Emmou S-ovou společně s Adolfem S-em provozován, tito tudíž tvořili veřejnou obchodní společnost, dnem 1. července 1921 podnik neplatil nejmenší sazbu výdělkové daně, která jest za zapsání předepsána, musí býti žádost Adolfa S-a a Bruna S-a o zápis jejich podniku jako veřejné obchodní společnosti pod jménem, pod kterýmž ho provozoval jejich otec Jan S., který se neznamenal jako »Jan S.«, znovu zamítnuta, protože žádný z navrhovatelů nemá křestního jména »Jan« a schází ve znění firmy dodatek naznačující, že jest tu společnost. Poněvadž navrhovatelé podle svých vlastních údajů a podle rozkazu platebního ze dne 10. listopadu 1926 výdělkovou daň bez přírůžek platí více než 200 Kč, jsou podrobenými povinností k zápisu a mají tudíž v lhůtě jim ustanovené ohlásiti zapsání pod firmou vyhovující předpisu obch. zák. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: K důvodům napadeného usnesení, které sdílí i rekursní soud, dodává se toto: Jest správné, že právní existence firmy není závislou na její protokolaci a že při nabytí firmy dědictvím další vedení firmy podle čl. 22 obch. zák. jest přípustné, i když firma nebyla protokolována. To však platí jen tehdy, když u předchozího majitele firmy byly podmínky protokolační povinnosti, provozování obchodů a placení výdělkové daně ve výši stanovené § 7 uvoz. zák. k obch. zák. Tato podmínka ohledně Jana S-a, jenž byl prohlášen usnesením krajského soudu v Chebu ze dne 9. prosince 1926 za mrtva, dnem 17. února 1917, není splněna. Úředním vysvědčením berní správy ze dne 31. května 1928 jest zjištěno, že Jan S. platil v roce 1913 daň výdělkovou jen 19 K, v roce 1914 a 1915 jen 24 K. Nedosahovala tedy výdělková daň minima v § 7 uv. zák. k obch. zák. stanoveného a nelze proto pokládati zemřelého Jana S-a za kupce plného práva. Na tom nemění nic okolnost, že v letech 1922 a 1923 předepsáno bylo na dani výdělkové 200 Kč a za rok 1924 200 Kč, poněvadž tento předpis netýká se zemřelého Jana S-a, nýbrž jeho právních nástupců, ohledně jejichž protokolační povinnosti tento předpis jest směrodatný. Poněvadž Jan S. neměl právo na firmu, nejso kupcem plného práva, nemůže jeho firma býti zapsána do obchodního rejstříku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud, přezkoumaj spisy, neshledal, že usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu rejstříkového, jest ve zřejmém rozporu se zákonem nebo se spisy, aneb že jest stíženo zmatečností. Není tu tedy podmínek § 16 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a nemohlo býti dovolací stížnosti vyhověno. Vzhledem k vývodům

stížnosti jest však ke správným důvodům napadeného usnesení dodati ještě toto: Stěžovatelé se neprávem dovolávají § 531 obč. zák. Pozůstalost jest souhrnem práv a závazků zůstavitelových, pokud se neza-kládají na poměrech ryze osobních. Aby dědicové po Janu S-ovi mohli vésti jeho firmu, byl by musil Jan S. před svým úmrtím, pokud se týče před 17. únorem 1917, kterýžto den ve smyslu usnesení krajského soudu v Chebu ze dne 9. prosince 1926 nepřežil, nabýti práva k firmě. Té doby však podle zjištění nižších soudů Jan S. neplatil výdělkovou daň, podmi-ňující protokolaci, nenabyl proto ani práva k vedení firmy a nemohou jeho právní nástupci po rozumu čl. 22 obch. zák. vésti jeho dosavadní firmu. Pozdější vyšší daň výdělková nemohla býti již vyměřena Janu S-ovi, nýbrž jen jeho pozůstalosti, pokud se týče těch, kdož vedli závod dále a jen ti mohou býti zapsáni do obchodního rejstříku, ovšem pod firmou novou odpovídající zákonným předpisům.

Čís. 8714.

Rozhodovati o návrhu, by úpadkový soud zabezpečil navrhovateli zvláštní práva a nároky, které uplatnil proti úpadkové podstatě, nená-leží k příslušnosti úpadkového soudu podle § 77 (1) úp. řádu. Rozhodl-li úpadkový soud přece o takovém návrhu, jde o zmatek podle § 477 čís. 3 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 15. února 1929, R I 1022/28.)

Ú p a d k o v ý s o u d uložil k návrhu věřitelů Hospodářské záložně, by složila do osmi dnů do úschovy úpadkového soudu deposita u ní ulo-žená. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu zrušil usnesení nižších soudů a řízení jim předcházející jako zmatečné.

D ů v o d y:

Úpadkový soud je podle § 77 (1) konk. ř. oprávněn a povinen, by k zabezpečení úpadkové podstaty učinil při vyhlášení úpadku jakož i kdykoliv později za úpadkového řízení všechna opatření k tomu cíli nutná, zejména ta, o nichž je řeč v dalším obsahu § 77 konk. ř. V pří-padě, o nějž jde, žádá stěžovatel svým návrhem, by mu úpadkový soud zabezpečil zvláštní práva a nároky, které uplatnil proti úpadkové pod-statě v přihlášce ze dne 1. prosince 1927. Podle obsahu stěžovatelova ná-vrhu jest zřejmým, že tu nejde o opatření úpadkového soudu k zabezpe-čení úpadkové podstaty, jež má na mysli ustanovení § 77 konk. ř. Úpad-kovému soudu nelze proto o návrhu rozhodovati, neboť to, čeho se do-máhá stěžovatel na úpadkovém soudu, nespadá do jeho výlučné přísluš-nosti, stanovené zákonem (§ 77 konk. ř.) pro případy, kde jde o opatření zabezpečovací podle tohoto ustanovení zákona. Stěžovatel učinil tudíž